



Warszawa, dnia 2.04. 2015 r.

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 3.04.15

nr 1347 podpis: [signature]

PG IV KSK 1562/14

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

2003 8.04.15 [signature]

*Sumowany Pieni Senatorze*

W odpowiedzi na pismo z dnia 12 listopada 2014 roku nr BPS/043-64-2783-PG/14, przy którym przesłane zostało oświadczenie złożone przez Pana Senatora Wojciecha Skurkiewicza podczas 64. posiedzenia Senatu RP w dniu 6 listopada 2014 roku oraz w nawiązaniu do przesłanego Panu Marszałkowi pisma z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. PG II P 070/42/14 (PG IV KSK 1562/14), uprzejmie informuję, że w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej, po uzyskaniu materiałów niejawnych z Sądu Okręgowego w Ś oraz z Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, zakończona została analiza akt postępowania Sądu Okręgowego w Ś o sygnaturze

Akta sprawy zostały poddane analizie w aspekcie istnienia przesłanek uzasadniających wywiedzenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W jej wyniku nie stwierdzono naruszenia przez sądy orzekające przepisów prawa materialnego lub procesowego o takim znaczeniu dla prawidłowego rozpoznania sprawy i w taki sposób, że mogło to mieć istotny wpływ na treść zapadłych orzeczeń, ani też uchybień, stanowiących bezwzględne podstawy zaskarżenia, a tylko zaistnienie tego rodzaju naruszeń uzasadniałoby wniesienie kasacji, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

W złożonym oświadczeniu Pan Senator Wojciech Skurkiewicz powołał wyrok Sądu Okręgowego w Ś z dnia 16 grudnia 2002 r., sygn. akt (omyłkowo wskazując sygnaturę ), na mocy którego Radosław K. i Patryk

R. zostali uznani za winnych popełnienia przestępstwa określonego w art. 148 § 2 pkt 4 k.k., za co wymierzono im kary po 25 lat pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu wniesionych przez obrońców oskarżonych apelacji, na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4 września 2003 r., zaskarżone orzeczenie zostało utrzymane w mocy.

Po wydaniu powołanego wyżej prawomocnego wyroku skazującego, obrońca skazanego Radosława K. wniósł do Sądu Najwyższego kasację, która na mocy postanowienia Sądu Najwyższego dnia 22 czerwca 2004 r. została oddalona jako oczywiście bezzasadna. Obrońca Patryka R. nie skorzystał wówczas z uprawnienia do wniesienia kasacji.

W dniu 30 lipca 2006 r. obrońca skazanego Radosława K. złożył do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego powołanym wyżej, prawomocnym wyrokiem. Sąd Najwyższy, uwzględniając wniosek prokuratora b. Prokuratury Krajowej, w trybie art. 97 k.p.k. dokonał sprawdzenia okoliczności podniesionych we wniosku obrońcy, przeprowadzając stosowne czynności procesowe, w tym przesłuchanie wskazanego w oświadczeniu Pana Senatora byłego funkcjonariusza Policji, który złożył obszernie zeznania dotyczące swoich wątpliwości w zakresie rzeczywistych sprawców zabójstwa, do którego doszło w 2000 roku w Walbrzychu. Wszelkie okoliczności, mające na celu weryfikację istnienia nowych faktów, nieznanych wcześniej sądowi, jakie mogłyby stanowić podstawę wznowienia postępowania, zostały wnikliwie i szczegółowo wyjaśnione. Postanowieniem z dnia 26 października 2007 r., sygn. akt \_\_\_\_\_ wniosek o wznowienie został oddalony. Analiza akt postępowania nie daje podstaw do kwestionowania prawidłowości decyzji w przedmiocie wznowienia w oparciu o dowody, które przedstawiono Sądowi Najwyższemu w roku 2006.

Kolejnym etapem postępowania, kluczowym dla wszechstronnego i finalnego wyjaśnienia okoliczności dotyczących zabójstwa antykwariusza, było postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 stycznia 2009 r. o przywróceniu skazanemu Patrykowi R. terminu do wniesienia kasacji od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4 września 2003 r., sygn. akt \_\_\_\_\_

Na mocy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2009 r., sygn. akt

, wydanego po rozpoznaniu kasacji obrońcy Patryka R., zaskarżony wyrok został uchylony wobec tego skazanego, zaś w odniesieniu do Radosława K. – na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i sprawa w tym zakresie została przekazana Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Wskazać przy tym należy, że podstawowym powodem uchylenia wyroku było stwierdzenie naruszenia reguł procedowania na etapie postępowania odwoławczego, bowiem z materiałami tajnymi sprawy nie zapoznał się cały skład orzekający Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. Przy uwzględnieniu kontrowersji, dotyczących wykorzystania w procesie karnym instytucji świadka anonimowego, ogniskujących się wokół zasadniczych zasad procesu, a zwłaszcza bezpośrednio i jawności – w kontekście prawa do rzetelnego procesu, gwarantowanego regulacjami Europejskiej Konwencji i Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności – zaniechanie zapoznania się niektórych członków składu orzekającego z aktami niejawnymi, ocenione zostało przez Sąd Najwyższy jako uchybienie o charakterze rażącym i mającym istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, w rozumieniu art. 532 § 1 k.p.k.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2009 r., sygn. akt Sąd Apelacyjny we Wrocławiu ponownie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Od tego orzeczenia kasacje wnieśli obrońcy obu oskarżonych. Na mocy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2010 r., sygn. akt zaskarżony wyrok został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swojego orzeczenia zwrócił uwagę na konieczność dodatkowego przeprowadzenia postępowania dowodowego, odnoszącego się do problemu wiarygodności świadka anonimowego numer 1, w aspekcie jego obecności w miejscu obserwacji antykwariatu, jak też możliwości dostrzeżenia tych szczegółów które przedstawiał w swoich zeznaniach. Sąd Najwyższy zwrócił również uwagę na potrzebę uwzględnienia w kwalifikacji prawnej czynów stanowiących przedmiot postępowania treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. P 11/08, odnoszącego się do przepisu art. 148 § 2 k.k.

W ponownym postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu przeprowadzone zostało uzupełniające postępowanie dowodowe. Przesłuchana została w charakterze świadka anonimowa osoba, do której udał się świadek anonimowy numer 1 w dniu zdarzenia. Przeprowadzono eksperyment procesowy, w toku którego ustalono szczegółową topografię terenu przylegającego do byłego już antykwariatu. W eksperymencie uczestniczył również syn pokrzywdzonego antykwariusza, który dysponował dzwonkiem, jaki umieszczony był na drzwiach antykwariatu, dzięki czemu dokonano ustaleń w zakresie możliwości usłyszenia dźwięku wydawanego przez dzwonek z miejsc wskazywanych przez świadka anonimowego numer 1. Dopuszczono dowód z zeznań byłego funkcjonariusza Policji, który – co wynika z oświadczenia złożonego przez Pana Senatora – zaangażował się w sprawę wykazania niewinności skazanych, przy czym w materiałach niejawnych znajdują się również zeznania tego świadka złożone po zwolnieniu go od obowiązku zachowania w tajemnicy informacji związanych z wykonywanymi czynnościami, objętych klauzulą „tajne” lub „ściśle tajne”, na mocy decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, wydanej w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Najwyższy pod sygnaturą akt

W toku uzupełniającego postępowania prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu uzyskano także opinię biegłego z zakresu budowy i działania broni, m.in. na okoliczność przypuszczalnego wyglądu, ciężaru, zdolności strzelniczych, sposobu ładowania, szybkości oddawania strzałów, właściwości pocisków oraz temperatury po oddaniu strzałów nietypowej broni użytej do zabójstwa Henryka Ś. Podczas rozprawy odwoławczej przesłuchany został biegły, który przeprowadzał badania poligraficzne oskarżonych na etapie postępowania przygotowawczego, jak również funkcjonariusze Policji, którzy zostali zwolnieni z obowiązku zachowania w tajemnicy informacji niejawnych, związanych z wykonywanym przez nich zawodem. Ponadto ponownie przesłuchano świadka anonimowego numer 1 oraz uzyskano opinię sądowo-psychologiczną na okoliczność psychologicznej sylwetki tej osoby oraz przesłuchano podczas rozprawy lekarza psychiatrę, który wydał przedmiotową opinię jako biegły sądowy z zakresu psychologii przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu.

Po przeprowadzeniu wskazanych wyżej czynności, wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2011 r., sygn. akt [redacted] Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Ś [redacted] z dnia 16 grudnia 2002 r., sygn. akt [redacted] w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonym Radosławowi K. i Patrykowi R. zakwalifikował z art. 148 § 1 k.k., przyjmując, że oskarżeni ci działali z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia Henryka Ś. i za ten czyn wymierzył im kary po 15 lat pozbawienia wolności. Z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika, że prawidłowo rozpoznał zgłoszone w apelacjach zarzuty odwoławcze, zaś – w zakresie uzupełniającego postępowania dowodowego spełnił również wymogi wynikające z art. 424 k.p.k.

Po rozpoznaniu kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych, postanowieniem z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt [redacted], Sąd Najwyższy oddalił obie kasacje. W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że przeprowadzenie dowodów w toku rozpoznawanej sprawy, w tym dowodów z zeznań świadków anonimowych, dokonane zostało w sposób zgodny ze standardem określonym w art. 6 ust. 1 i 3 lit. d Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, bowiem decyzje o utajnieniu danych świadków podejmowano mając na względzie charakter czynu przestępnego oraz fakt nieujęcia jednego ze sprawców, zaś świadków przesłuchiowano z udziałem oskarżonych i ich obrońców, zezwalając im na zadawanie pytań, a uchylając pytania jedynie wówczas, gdy udzielenie odpowiedzi groziło ujawnieniem tożsamości świadka anonimowego.

Reasumując należy wyrazić pogląd, iż analiza akt postępowania nie daje podstaw do sformułowania w niniejszej sprawie zarzutów kasacyjnych. Podnoszona w oświadczeniu Pana Senatora Wojciecha Skurkiewicza okoliczność ewentualnego przerwania milczenia przez skazanych, w przyszłości mogłaby doprowadzić do zastosowania instytucji wznowienia postępowania, bowiem na obecnym etapie sprawy brak jest jakichkolwiek przesłanek do podjęcia czynności zmierzających do takiego wznowienia.

*M. [redacted]*  
*A. Seremet*  
 Andrzej Seremet